

det har. Med Hensyn til Universitetspørgsmaal vilde det føre til, at man efterhaanden satte ind paa Finantsloven, hvad der skulde vedtages ved særskilt Lov, og altsaa paa den Maade gjorde et stærkt Indgreb i dette Things Indflydelse paa Lovgivningsværket, og endelig hvad det tredje Punkt angaar, forekommer det mig, at, naar det ved Lov er vedtaget, hvorledes man har tænkt sig, at Flaaden skal udvilles, saa maa man tillade Administrationen at have en væsentlig Indflydelse paa, hvad den kalder større Skibe eller ikke. Hvis man altsaa finder det rigtigt ved Finantsloven at gjøre et større Indgreb i Administrationen end nødvendigt — jeg erkjender, at man ved Finantsloven til en vis Grad har Indflydelse paa Administrationen — og hvis man tillige ved Finantsloven vil udsette mere eller mindre, hvad man kalder særlige Sone, og hvis man endelig ved den tvinges til at forlade et Kompromis, der engang er anerkjendt, og indlader sig paa Noget, man ikke kan erkjende for at være Ret, saa, siger jeg, vil det efterhaanden føre dertil, at Landssthingets Indflydelse vil blive fuldstændig svækket. Og hvorledes vil det gaa for Folkethingets Bedkommende? Naar vi tænke os Sagen sat paa Spidsen, vil det jo for Folkethinget kunne komme dertil, at dets Indflydelse indskrænker sig til kun at udnævne dets Finantsudvalg, thi det er aabenbart dette, som har en aldeles overveieende Indflydelse paa samtlige Spørgsmaal paa Finantsloven, og vi ville derved nærme os det, hvad vi dog skulle stræbe efter albrig at komme til, nemlig at det var en Art Belfærdskomite, som i politisk Henseende havde den overveieende Indflydelse her i Landet.

Det ærede Medlem, til hvis Foredrag jeg flere Gange har hentydet, yttrede ogsaa Noget om „den stille Magt“. Det er et nyt Ord for en gammel Lank, det kan være et meget godt Ord, men Lanken er jo meget gammel. I mine unge Dage kaldte vi det „Opinionen“ eller „den offentlige Mening“. Det er nu Spørgsmaalet, hvorledes den offentlige Mening vil stille sig til Landssthingets Fremgangsmaade i denne Sag. Det ærede Medlem mente, at den offentlige Mening vilde gaa os imod, dersom vi holde fast paa de Punkter, som vi bør holde fast paa. Det er nu saa langt fra min Mening, at det er min bedste Overbevisning, at Intet vil skabe Landssthinget mere, end hvis det viger mere, end det bør vige, hvor der er Tale om en Overenskomst. Jeg er ogsaa overbevist om, at det Udtryk, som er blevet brugt flere Gange, at det vilde være en Ydmygelse for Folkethinget, hvis det gav efter, er fuldstændig urigtigt. Det er ikke saa sjældent, og derover er jeg glad, at Folkethinget har paa det Bestemteste negtet en Bevilling og senere, fordi det er blevet bedre oplyst eller af andre Grunde, har antaget den Bevilling, som det saa stærkt havde modsat sig. Det er Noget, man ser i alle Forsamlinger,

hvor der er Liv og Ungdom, at man er resolut nok til at kunne sige: Godt, vi erkjende, at vi have begaaet en Feil, vi erkjende, at vi ere gaaede for vidt, og vi træde derfor tilbage. Jeg kan paa ingen Maade se, at dette skulde være nogen Ydmygelse for Folkethinget, og jeg er fuldstændig overbevist om, at hvis Folkethinget vilde gaa i den Retning, vi ønske, vilde dette langt snarere have det i den offentlige Mening end det Modsatte. Folkethinget vilde netop stige derved, og en saadan Fremgangsmaade vilde sandelig ikke blive til Ydmygelse for det. Men i hvert Tilfælde tror jeg, at vi maa være enige om, at det er meget uheldigt, naar der er Tale om en Overenskomst, saa forud, saaledes som det ærede Medlem har gjort det, at ekskludere det ene Punkt og udtale, at derpaa kan der ikke være Tale om, at det andet Thing skulde kunne give efter.

Magten: Der er jo under Forhandlingerne igaar henvendt en Del Bemærkninger til mig. Jeg er ikke bleven overrasket ved de Indvendinger, jeg mødte fra den anden Side, derimod var det mig noget mere overraskende at blive falben i Flanken af den ærede 1ste Landssthingsmand for 1ste Kredts (Krieger). Jeg havde været rede til igaar Eftermiddags, skjøndt det var sent, at sammentrænge det, jeg havde at sige, i saa saa og korte Sætninger som muligt, og det er uden Foranledning fra min Side, at Forhandlingerne fortsattes idag; men da det nu alligevel er stet, saa tør jeg maaske haabe, at Thinget vil være saa venligt at skænke mig sin Opmærksomhed for en noget udsørligere Meddejjørelse for og Smødegaaelse af de reiste Indvendinger.

Jeg vil begynde med de Udtalelser, som fremkom fra den ærede 1ste Landssthingsmand for 9de Kredts (R. Kasimusen), som jeg desværre ser ikke er tilstede, men da han jo paa et senere Punkt vil have Leilighed til at smødegaa, hvad jeg maatte sige, og da der fremkom afskillige Ting i det ærede Medlems Udtalelser, som jeg ikke kan lade henstaa uimodsagte, skal jeg nedlægge min Indsigelse derimod strax ved denne Leilighed. Det ærede Medlem fandt, at mit Foredrag havde været et Opraab til Kamp, saa stærkt som det vel kunde ske, og jeg er det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Carstenen) taknemmelig for, at han dog har faaet en anden Opfattelse af mit Foredrags hele Diemed, ligesom jeg ogsaa vil sige, at det var mig en Glæde ligeoverfor de afvigende Anskuelsr, som andre Medlemmer udtalte, at høre de mere venlige Ord, hvormed den ærede 2den Landssthingsmand for 7de Kredts (Sohamsen) omtalte det. Jeg kan ikke se rettere, naar jeg læser mit Foredrag igjennem, end at det saa langt fra var et Opraab til Kamp, at det var et virkelig alvorligt og hjertelig ment Opraab til Forlig. Det var Diemedet med det, som jeg troede skulde have haft en bedre Skjæbne